

Ohlášky – neděle 5. 6. 2022

Dnes prožíváme **Slavnost Seslání Ducha Svatého**.

- Pondělí 6. 6. – **Památka Panny Marie, Matky církve**
- Čtvrtek 9. 6. – **Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze**
- Sobota 11. 6. – **Památka sv. Barnabáše, apoštola**
- Příští neděle 12. 6. 2022 bude **Slavnost Nejsvětější Trojice**.

- **V neděli 5. 6. 2022** o Slavnosti Seslání Ducha Svatého bude **první sv. přijímání** dětí z farnosti Lovosice. **Mše sv. bude mimořádně v 10:00.**
- V pátek **10. 06. 2022** proběhne **NOC KOSTELŮ** – zveme vás na bohatý program v našem kostele: <https://nockostelu.cz/kostel/951/>
- Poslední **modlitba chval** v tomto školním roce bude **17. 6. 2022 v 18:30 na vrcholu Lovoš**
- Od **9. do 14. srpna 2022** se v Hradci Králové koná **Celostátní setkání mládeže**. V sobotu 13. srpna je připravený **program také pro mladé rodiny**.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
	14:00 *
Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

* Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v 8:00

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.

Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti v úterý od 14 h

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 28 (2022)
5. 6. 2022

Slavnost Seslání Ducha Svatého

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Poslání

Proroku Jonášovi byl svěřen důležitý úkol. Měl jít do velkého města Ninive a volat proti němu (srov. Jon 1,2). Šel tedy, ale viděl to po svém. Ninivští si odpuštění nezaslouží, hříchů už bylo dost a on je zachraňovat nebude! Vydal se proto na opačnou stranu. Z úkolu se ale nevykroutil a do Ninive nakonec musel. Naléhal tedy a varoval, aby se Ninivští obrátili. A co se nestalo? Nenamáhal se zbytečně, poslechli ho a počínali si přitom tak radikálně, že všichni byli v žinici, včetně malých dětí i pana krále. Všichni prosili, aby od nich Hospodin odvrátil svůj hněv. Hospodin je vyslyšel, proto k nim přece proroka poslal. A Jonáš? Hněval se na Hospodina, radost z obrácení Ninivských neměl, naopak. Hospodin se zeptal: Hněváš se právem? Právem! Je dobré uvědomit si, jak si počíná milosrdný Bůh a jak „spravedlivý člověk“. Rozdíl bývá propastný, proto král David nechtěl padnout do rukou člověka. Hospodin s hříšníky cítí, s člověkem je to horší. Ale o tom až později.

(z knihy Na minutu s Karlem Herbstem – V Boží blízkosti)

Youcat (26. část)

Vždyť i Ježíš sám se pouštěl do kontaktu s normálními až nebezpečnými lidmi, jednal jako rovný s rovným s příslušnicí podsvětí Maří Magdalénou, s celním defraudantem Zacheem, s cizoložnicí přistíženou při činu a se špatnými lidmi typu Jidáše, svého pozdějšího zrádce, nebo Petra, který ho zapřel, ještě, než kohout třikrát zakokřhal. Kdyby do církve směli patřit pouze lidé čistí jako padlý sníh, pravděpodobně by zůstala prázdná. Přinejmenším já bych neměl nejmenší šanci najít si v ní místočko – znám se, mohu od sebe očekávat všechno možné.

Konkrétní církev není klubem dokonalých, ale podle Ježíšovy vůle je místem pozvolné proměny úplně obyčejných lidí. Těch, kteří to občas vzdají, kteří mají nějaký ten vroubek a nutně potřebují, aby se jich někdo ujal a napravil je. Naštěstí nás Ježíš ujistil: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem povolát spravedlivé, ale hříšníky..." (Mk 2,17).

My všichni jsme tak trošku postižení: jednoho lákají peníze, jiný je na štíru s pravdou, u třetího je to sex, čtvrtý není moc spolehlivý, pátý je tvrdohlavec a šestý jsem já. Nepochodujeme v triumfálním průvodu. Kulháme, pajdáme a vlečeme se kupředu. Ale jsme v pohybu. Společně. A to je církev, v níž se mi líbí. **Co je úkolem církve?** Církev není samoúčelná. Bůh by z ní neměl ani za mák radosti, kdyby se točila jen kolem sebe. Vytvořil ji pro nás lidi. Má být „znamením a nástrojem vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva“ (Lumen gentium 1). Nesmí se přitom zastavovat u sebe, ale musí sloužit lidem láskou: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“
(z knihy Youcat: Kurz víry)

Jak na komplex ukřivděnosti

Mnoho lidí si udělá svůj životní program, a když jim to pak nevychází a všechno je jinak, jsou ukřivděni. Všem dokola a někdy i Pánu Bohu vyčítají nespravedlnost. Aby se nemohli na nic vymlouvat, měli by se v rámci spravedlnosti, po které volají, dozvědět, proč trpí. Člověk by měl znát pravdu, aby na ni mohl adekvátně reagovat svým pokáním. Nepozná-li svůj hřích, nelituje ho, a nemá tudíž právo na odměnu nebeskou. Je škoda nechat nemocného v tomto stavu umírat. Výmluvný příklad máme v lotru po levici a v lotru po pravici. Je proto důležité takového člověka přivést nejprve k poznání, pak k lítosti a následně k dobrovolnému a vědomému přijetí kříže jako pokání. Možná mu dosud nikdo neřekl, že život má svůj řád a své zákony, které je nutno respektovat. Respektujeme-li řád, vrátí se nám to jako požehnání. Pak je možné se zmínit také o Režisérovi, ochotném odpustit i pár minut před smrtí, pokud o to stojíme.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahují?)

5/ Očistec neboli „osvětlovák“

Zdá se, že je to až příliš jednoduché! Tady na zemi můžeme působit zlo, užívat si všech rozkoší života,

obejít se bez náročnosti života podle evangelia – a pak si to namířit rovnou do ráje, pokud v okamžiku smrti řekneme Ježíši „ano“! Jenže pouze ti, kteří svůj život prožili v těsné Boží blízkosti, se dostanou přímo do ráje. Ostatní musí přes očistec. Místo očišťování. Ale mohli bychom tomu říkat spíš třeba „osvětlovák“. Kdyby někdo žil celý život v jeskyni a pak by ho zčista jasná vyvedli na plné světlo, jeho oči by se s tím nevyrovnaly, oslepl by. Musel by napřed projít nějakou vyrovnávací komorou, kde je aspoň šero. Postupně by se dovnitř pouštělo světlo, až by ten člověk byl konečně schopný spatřit Boha v plném světle.

Naše modlitby „osvětlují“

Věříme, že Bůh chtěl, abychom se procesu očišťování neboli „osvětlování“ aktivně účastnili. Když se modlíme za zemřelé, můžeme ovlivnit otevírání brány, způsobit, že se otevře o trochu víc... Duším zemřelých tím pomůžeme, takže budou schopny do Božího světla vstoupit mnohem dřív. Je tedy důležité, abychom se za zesnulé modlili. Možná už jsou v nebi, ale možná ještě v očistci, a v tom případě jim naše modlitby mohou pomoci, aby přijali více světla.

Již spasení

Chápejme ale správně, že duše v očistci už jsou spasené. Nepobývají jen v nějaké mučirně s trochu méně krutým opékacím náčiním, než mají v pekle. Zajisté trpí, ale jejich utrpení pramení z neschopnosti plně vstoupit do světla lásky, které už zakusily a jehož blízkost vnímají. Zbývá jim jen trpělivě čekat, než budou schopny dosáhnout plného sjednocení s Bohem v lásce. A proto žijme už od nynějška ve světle evangelia, abychom ve své poslední hodině mohli říct (spolu se svátou Terezií z Lisieux, karmelskou světlicí, zesnulou v pouhých čtyřadvaceti letech): „Ne, já neumírám, ale vstupuji do života!“

(z knihy René-Luca Patnáct podobenství)

„Přímluvce, Duch Svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já.“